

ρά, τὸν Καρμαπουκαλο, τὸ μέτωπό του ;...

—'Η ἀν.ηλιά δὲ εἶνε !... εἶπε.

Καὶ γύρισε λιγάκι στὰ ἀριστερά. 'Αλλά ἡ πυρὰ τοῦ μετώπου δὸο πῆγαινε καὶ δυνώμονε. Ἐγίνεκε φω.ιά, καμίν, ἀναμμένα κάθοντα !... Δέκα λεπτά, δώδεκα λεπτά, ὁ βιολιτζῆς δὲν βατοῦσε πεί. Τὸ μέτωπό του ἔκαιε, ποὺ κόντενε νὰ ζουφλαθῆ. Μὰ δάγκωσε τὰ ἔθνη του, βα.στήχηρε, καὶ χ.υποῦσε καὶ χτυποῦσε, δοξαρῆς ἀγριεῖς τώρα, παλαβές, τραχεῖς καὶ ἀσυνάρτητες. Κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἐδῶ κ' ἐκεῖ, νὰ πάη λίγον ἀέρα, μὰ τὸ κακοῦ δυνάμωνε. Δίγο ἀόμοια καὶ θάτεπε κάτω. Δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὸ βιολί. Πειθαίει τέλος τὸ δοξάρι σὲ μὰ ἀκρη, σπρῆνεται ἀπάνω σάν ἀγριεμμένος καὶ σάν παλαβός, ξεκοιλῆται τὸ ἑκατοστάρικο ἀπὸ τὸ μέτωπό του καὶ τὸ ρίχνει στοῦ Φίνου τὸ τραπέζι.

—Πάρ' τὰ λεπτά σου... Ἐντικῆθηκα !...

Μὰ τὸ μέ.ωπό του ἦταν κόκκινο, φωτιά, σάν πυρομένο, σάν ἀναμμένο φανάρι, κατακόκκινο !...

Τῆ, ἀραγε, εἶχε σημάδι ;...

Τίποτα τὸ σοβαρό ! Ὁ Φίνος τὸ ἑκατοστάρικο τὸ εἶχε κολλήσει ἀπάνω σὲ ἐνα...ἐκδόριο, καὶ τὸ ἐκδόριο στοῦ Καρμαπουκαλοῦ τὸ κεφάλι !...

Ἀπὸ κ.ίνη τὴν μέρα σ' ὄλες τὶς ρουγῆς τῆς Χώρας καὶ τῆς γειτο.νιάς τὰ τρίστρατα καὶ τίς ἑσπές, ἀκούγονται ὁ ὕμνος :

Ἄν κατεθῆς ἀπ' τὸ χωριό,

στὴν Κόρθο καμιά μέρα,

μὴν πάρης ταμποκιέρα.

—Κάτιζε μόν' ἀέρα....

Ἐφρούαξεν ὁ ἰπομοίραρχος.

—Μορὲ ἅμα τὸν πᾶσο θὰ τὸν σπῖσω !...

—Ἐννοια σου, ἀπαντοῦσε ὁ Φίνος, καὶ σὲ λίγο θὰ τὸν πιάσω ἐγὼ !...

Καὶ πρόσθετε :

—Στὸ μάγκανο !...

Καὶ τὸν ἔπασε στὸ μάγκανο.

Ἐβάζε νὰ ποῦνε τοῦ ἰπομοίραρχου μουσικά, ὅτι στὴν τάδε τὴ σπη.λιά καὶ ἀκριδῶς στὴν τάδε τρίτα, ὁ Φίνος ἔκρυβε ἄψθονο κατῶ, λα.θραῖο ! Κατῶ ποὺ νὰ γημῖσις δέκα χιλιάδες ταμποκιέρες καὶ νὰ μὴ χωράη !...

Πῆγε νὰ τρελλαθῆ ὁ ἰπομοίραρχος ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Καὶ γιὰ νὰ μείνῃ ἡ δόξα σ' αὐτὸν μονάχα, καὶ νὰ μὴν πάρουν καὶ ἄλλοι τὴ χρη.ματικὴ ἀμοιβή, κίνησε νὰ πάη γιὰ νὰ κατάσῃ τὸ λαθραῖο, μοναχός. Οὔτε χωροφύλακες μαζὺ του, οὔτε ἐνομοτάρχες, οὔτε τίποτε... Δὲν περισεύει τίποτε ἀπὸ τὸν Κατετᾶν - Μασσέλα !...

Νὰ ἡ σπηλιά, νὰ τὰ σημάδια καὶ νὰ κ' ἡ τρίτα, ὅπου κρύβεται ἡ δόξα, τὰ γαλόνα καὶ ὁ θησαυρός ! Βάνει μέσα τὸ χεῖρι του ὁ Μασσέ.λα καὶ πασπατεύει. Ἐτριξε κατὶ τὸ ξηρό, ἅμα τὸ ἀγγισσε λιγάκι. Τὸ τραβήξε. Κατῶς !...

—Θεὲ μου !... Μέγα λαθρεπιπόριο κατῶ !...

Ἐἶδε τότε τὰ γαλόνα του ἀπάνω στὸ πηλιό του, νὰ αἰθάνουνε, νὰ βγάξουν παραλάδια, νὰ γίνονται γαλόνα λοχαγοῦ καὶ νὰ πλαταίνουν ἔπειτα καὶ νὰ χοντραίνουν σὲ γαλόνα ταγματάρχου καὶ ἔχει ὁ Θεός !... Ἐἶδε τὰ ἑκατοστάρικα τῆς μουσοδούσας του νὰ γίνονται χιλιάρια. Ἐἶ.δε τοῦ πορτοφολιοῦ του τίς δραχμῆς νὶ γίνονται πενιόλιρα καὶ εἶδε, καὶ τί δὲν εἶδε, μὲ τὴν ἀναμμένη φαντασία του.

Καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ ἀπὸ τὴ χαρὰ, ἐβούηξε πὸ βα.θειά τὸ χεῖρι του μὲ δύναμη μεγάλη, γιὰ νὰ σπῆρῃ ἔξω ὄλους τοὺς σά.κους τῶν λαθραίων, ποὺ βαθεῖα κρυβόντουσαν !...

—Χά ! εἶπε ἱκανοποιημένος. Σὲ τσάκωσα, Φίνε, ἐπιτέλους ! Δὲν τὴν γλύτωσες !...

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τοῦ εἰπῆ ὀλόκληρο, καὶ ἐκράδα πᾶστρε ὁ ἴδιος.

Τραβάει νὰ βγάλῃ τὸ χεῖρι του ἀπὸ τὴν τρίτα, μὰ κατὶ τὸ κράταγε γερά, σφιχτά !...

Ἄρσιος νὰ γονάξῃ :

—Βοήθεια, βοῆ χωριανοί !...

Ὁ Φίνος κ' ἡ παρὰ του, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ γύρω κρυμμένοι καὶ παρα.κουλώνουσαν, ἔτρεξαν καὶ τὸν γλύτωσαν. Οἱ ἴδιοι εἶχαν στήσει τὸ δό.καιο καὶ τὸ εἶχαν σκεπάσει μὲ λίγα φύλλα ἀπὸ ἀχρηστο κατῶ, ποὺ πῆ.ραν γιὰ τὴν μελίγρα ἀπὸ τὸν γεωπῶνο... Οἱ ἴδιοι ἀψησαν νὰ διαδοθῆ πὸς κρυβόταν μεγάλη ποσότης ἀφορολόγητου κατῶ ἐκεῖ, κ' ἔπειτα κρύφτηκαν γιὰ νὰ κάνουν χῆμα.

Ἀπὸ τότε ὁ ἀστοχημὸς δὲν καυχῆθηκε γιὰ τίποτε κ' οὔτε ξεναζῆ.τησε φανερὰ τοιγαράκις ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, γιὰ νὰ τοὺς πάη τὶς κα.πσοκαπούλες. Μόνο ἀπὸ τὸν Φίνου ζηταίει ταγαράκια, τώρα πεί, καὶ σάν τὸ στρέβει καὶ ζηταίει καὶ τὴ φωτιά, τοῦ λέει :

—Μορὲ Φίνο, εἶσα...φίνος μακαράς !...

Κι' ὁ Δημητρός ὁ Φίνος χαμογελεῖ κ' ἀποκρίνεται :

—Εἶμαι !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΙ

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΑ (*)

ΤΗΣ ELISABETH BARRETT BROWNING

Vf.

Τὰ δῶρα ποὺ μοῦ χάρισες εἶνε πολὺ μεγάλα,
'Ατίμητα, θαυσιμὰ. Ἐγὼ τί νὰ σοῦ δώσω;
Τ' ἀμέτρητα μαλάμματα ἐπήρες τῆς καρδίας σου
Καὶ τὴν ἀγνή πορφύρα τῆς καὶ τάβαλες ἐμπρός μου.
Σ' ἔμένα, τὴν ἀνάξια, ἀν θέλω νὰ τὰ πάρω,
Κι' ἀν θέλω νὰ μὴ τὰ δεχθῶ καὶ νὰ τὰ στρέψω πίσω,
Εἶμαι ψυχρὴ κι' ἀχάριστη, ὕστερ' ἀπὸ τόσα
Μεγάλα δῶρα, τίποτε ἐγὼ δὲν σοῦ χαρίζω;
Ὅχι. Δὲν εἶμ' ἀχάριστη, ἀνάσθητη δὲν εἶμαι:
Εἶμαι φτωγὴ, πολὺ φτωγὴ ! Ἔνας Θεὸς τὸ ξεῖρει.
'Απ' τὰ πολλά μου δάκρυα σὸν ῥοδὸ τῆς ζωῆς σου
'Ἐσθῆσανε τὰ χρώματα, καὶ τώρα δὲν τοῦ πρέπει
Νὰ γίνῃ μαξιλάρι σου, νὰ γένης τὸ κεφάλι.
Στρώσε τὸ μόνο κατὰ γῆς, γιὰ νὰ πατάς ἐπάνω.

X

Καὶ ὅμως εἶνε ὡμορφὴ ἀλήθεια ἡ ἀγάπη
Κι' ἀξίζει ν' ἀγαπᾷ κανεῖς. Λάμπει ἡ φωτιά τὸ ἴδιο
Κι' ἀν καίεται ναὸς Θεοῦ κι' ἀν καίεται λιναρί.
Τὴν ἴδια λάμψη θγάσσου κι' ὁ κέβρος καὶ τὰ χόρτα,
Εἶνε ἡ ἀγάπη μὴ φωτιά: Ἄμα σοῦ λέγω, φῶς μου,
Σὲ ἀ γ α π ῶ... γιὰ κῦττα με ! Σὲ ἀγαπῶ...γιὰ δὲς με...
Μεταμορφώοναί θεὰ μὲ φωτεινὸ στεφάνι
Κ' αἰσθάνουμαι τίς θεϊκῆς ἀχτίνες ποῦ πετοῦνε
'Απ' τὸ δικό μου πρόσωπο καὶ πέφτου σὸν δικό σου.
Ποτὲ δὲν εἶνε πρόστυχη κ' ἡ πὸ μικρὴ ἀγάπη
Τοῦ πὸ μικροῦ καὶ ταπεινοῦ εἶνε δεχτὴ στὸν Πλάστη.
Κ' ἐκέينو ποὺ αἰσθάνουμαι, ποῦ εἶνε πὸ μεγάλο
'Απ' ὅτι εἶμαι, μέσα μου περγυροβόλᾳ σάν ἥλιος
Καὶ θλέπω πόσο ὁ Ἔρωτας τὴν Πλάσιν ὡμορφαίνει.

XXI

Λέγε μου, ξεναλέγε μου καὶ πάλι ξεναπέ μου
Πῶς μ' ἀγαπᾷς. Ἄν μοιάζουσαν αὐτὰ τὰ δύο λογάκια,
'Ἄμα τὰ λὲς ἀδιάκοπα, τοῦ κούκου τοῦ τραγοῦδι,
Θυμῆσου πὸς δὲν ἔρχεται, ἀνθοσφραγισμένη,
Σὲ κάμπος, δάση καὶ θουὰ, λειβάδια καὶ λαγκάδια,
Δὲν ἔρχεται ἡ ἀνοιξὶ χωρὶς τραγοῦδι κούκου.
Μέσ' στὸ σκοτάδι μὴ φωνὴ ἀγγελικῆ ἀκούω'
Δὲν ξεχωρίζω καθαρά τί λέει καὶ φωνάζω...
Πές μου το κι' ἄλλη μὴ φορὰ πὸς μ' ἀγαπᾷς, καλέ μου,
'Ἄν εἶν' ἔν' ἄστρο λαμπρὸ, πολλὰ μαζὺ δὲν εἶνε;
Κι' ἀν εἶν' ἔν' ἄνθος ὡμορφο, ποιά, τὰ πολλὰ δὲν θέλει;
Πές μου λοιπὸν πὸς μ' ἀγαπᾷς καὶ πάλι ξεναπέ το,
Πές μου το κι' ἄλλη μὴ φορὰ ! Καὶ μὴ ξεχνᾷς, καλέ μου,
Νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ ἄφανος στὰ θάθη τῆς ψυχῆς σου.

XLIII

Πολλὰ λουλούδια μοῦφερες ποὺ τάκοβες, καλέ μου,
'Απὸ τὸ περιδῶλι σου, χειμῶνα - καλοκαίρι.
Στὴν κάμαρά μου θάβλεπες ν' ἀνθοῦν, νὰ λουλουρίζουν,
Σάν νὰ μὴ στερηθήκανε τὸ φῶς καὶ τὴν θροχούλα.
'Ἐτσι, γιὰ τὴν ἀγάπη μας, πάρε καὶ σὺ, καλέ μου,
Αὐτὰ τὰ τραγοῦδάκια μου, αὐτοὺς τοὺς λογαμοῦς μου.
'Ἐδῶ κι' αὐτὰ φυτρώσανε κ' ἐγίνανε τραγοῦδια.
'Απ' τὴν καρδιά μου τάκοβα χειμῶνα - καλοκαίρι.
Φαρμακερὰ ἀγριοχόρτα καὶ θεριεμένα ἀλήθεια
'Ἄν μοῦ σκεπάζουν τῆς καρδίας τὸ ἔρημο λειθάδι
Καὶ θεριστὴ σὲ καρπεροῦν, μὰ ἔχει τὸν κισσὸ τῆς
Κι' ἀγριοτριαντάφυλλα. Πάρε τὰ μὴ μαθήσου
Κι' ὀρμήνεψε τὰ μάτια σου νὰ μὴν τὰ θαραθοῦνε.
Πές τῆς ψυχῆς σου ἡ ρίζες ταν πᾶς μένουσαν στὴν δική μου.

Μετὰφρ. ΔΗΜ. ΣΤΑΗ

(*) Τὰ 43 σονετα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν περίφημη συλλογὴ τῆς μεγάλης Ἄγ.γλίδος ποιητριάς Ἐλισάβετ Μπάρρετ Μπρουνινγκ, δὲν ἔχουν καμμίαν ἀσχέιν μὲ τὴν Πορτογαλίαν. Εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος τῆς ποιητριάς πρὸς τὸν μεγάλο Ἄγγλο ποιητὴ Ροβέρτο Μπρουνινγκ, ποὺ ἐφύτρωσε, ἄνθισε κι' ἐθέριασε στὴν καρδιά τῆς κατὰ τὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἀσθενείας τῆς, ὅποτε τὴν ἐπε.σκέπετο ὁ ποιητὴς καὶ τῆς κρατοῦσε συντροφικῶς. Τὴν συλλογὴ αὐτὴ ἡ Μπρουνινγκ ἐχάρισε στὸν ἀγαπημένο τῆς τὴν ἡμέρα τῶν γάμων τῶν. Σχετικὸ μὲ τὸν ἔρωτα τᾶν δύο αὐτῶν ποιητῶν ἦταν καὶ τὸ ἔργο ποὺ ἔπαιξε τελευταῖα ἡ κ. Μα.ρίκα Κοτσουπῆ, μὲ τὸν τίτλο «Μίς Μπάς».